

flødtigt at udvikle, at den Basis, hvorpaa den gang Krigsskatten for Geistligheden blev opført, var urigtig beregnet. Det er af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) allerede klart udviklet, i det Ringeste tilstrækkeligt, naar man tilføier, hvad man fra alle Sider ellers veed. Men jeg skal dog anføre een Ting for at vise, hvor stor Ubilligheden var, hvis man gaaer ud navnlig fra en Sammenligning af Geistligheden med andre Embedsmænd. Hvis man forudsatte, at den Indtægt, som Præstekaldene efter Reguleringssummen have, var ligelig fordeelt paa det Antal af geistlige Embedsmænd, som der omtrent findes, saa vilde de hver omtrent faae 1200 Rbd.; være de befattede som andre Embedsmænd, saa vilde de faae det Halve eller 600 Rbd. fri; af det andet Halve vilde de svare en Sertendebeel, altsaa de vilde af den hele Indtægt svare en to og Tredivtendeel; det er det, hvad en Embedsmand med 1200 Rbd. har svaret i Krigsskat. Han har svaret en to og Tredivtendeel af sin Indtægt; men Geistligheden kom til at svare en Tiendebeel, altsaa tre Gange saameget, som den skulde have svaret, og selv om man vil gjøre enkelte Indvendinger mod disse Ansættelser, saa troer jeg dog, at i Hovedsagen, det hele Resultat, kan man ikke nægte, hvad heraf fremgaaer. Naar man nu betragter, hvad der gav Anledning til, at man regnede saa meget feil, saa ligger det aabenbart deri, at Geistlighedens Indtægter, og det var dem man vilde ramme, ere af en saa sammensat Art; de komme nemlig af Hartkornet, som Præsten bruger, de komme af Tiende, men de komme ogsaa af endeel andre Indtægter, som hverken er Hartkorn eller Tiende, og Forholdet mellem disse forskjellige Bestanddele, er igjen meget forskjelligt for hvert enkelt Præstekald. Altsaa en Feilregning her, var overmaade undskyldelig; men at rette paa denne Feilregning, ved at beholde den samme Basis, at beskatte

Hartkornet og Tienden, og ikke tage Hensyn til Embedernes øvrige Indtægter og Byrder, at forsøge at rette derpaa ved nye Beregninger, ved nye Data, ved Moderationer, det vilde vist være en meget stor Omvei, og jeg er bange for, at dette vilde have ført til meget usikre Resultater. Men man har valgt en anden Udvei, som jeg just troer er i Lovens oprindelige Aand, opfattet saaledes, som den ærede Rigsdagsmand sagde. Han antydede, at det Rigtige var, at Skatterne skulde falde paa Indtægterne. Det er ogsaa Tendensen i den oprindelige Skattelov; men man har, fordi man manglede Data til at opstille en egen Indkomstskat, kun meget indirecte og ufuldstændigt kunnet nærme sig til Begrebet af en virkelig Indkomstskat, og det vilde altsaa være, troer jeg, en Forbedring af Loven, en Tilnærmelse til dennes Principer, hvor man kan, at optage just en Beregning efter Indkomsterne. — Nu har det stillet sig saaledes, at der er en Klasse af Statsborgere, hvor man just har troet at kunne, og med Grund har troet at kunne komme en virkelig Indkomstskat saa nær som muligt, fordi man nemlig kjendte disse Statsborgeres Indtægter. Deres Indtægter kan man i det Væsentligste deels bestemme og deels ogsaa faae opgivet meget sikre end de Andres, og uden at Bestemmelsen af deres Indtægter medfører Noget af det piinlige og hadefulde, som det har at gaae ind i og vurdere andre Borgeres Indtægter, fordi Embedsmændene maa finde sig i at gjøre Rede for det han har. Og spørger man nu om, hvorledes man skal stille Beskatningen af en Klasse Statsborgere, hvis Indtægter ere af en saa blandet Art, som Geistlighedens er, troer jeg, at det er ganske principrigtigt, da man kan komme til en nogenlunde sikker Kundskab om de geistlige Embedsmænds Indtægter, at stille den for deres Vedkommende ganske ligefrem som en Indkomstskat.